

LBRIS

We know
books

LEIGH RIVERS

**LIJILE
LIAR**

SERIA WEB OF SILENCE

(2)

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Malachi – vârsta: 4 ani

Vântul îmi flutură părul. Tata mă ține pe umerii lui, ducându-mă spre locul de joacă, care se află la capătul cartierului în care locuim.

Mama e la muncă, așa că noi doi ne vom juca puțin, după care vom merge s-o luăm de la serviciu, în noua mașină a tatei. Diseară facem fursecuri!

— A fost bine la școală azi? mă întreabă tata.

— Da! strig.

Traversăm strada. Îi strâng capul între mânuțe. Mici picături de ploaie mă lovesc în față, dar am o geacă pe mine și sunt încălțat cu cizme de cauciuc, așa că putem să sărim prin băltoace.

— Tati!

— Da, fiule!

— Putem să mai luăm înghețată când ne întoarcem acasă?

El râde, apoi mă dă jos din cârcă. Chicotesc și țip când mă gădilă. Îmi șterge urma de ciocolată de pe bărbie și mă ia de mână.

— Dacă o să avem timp, da. Trebuie s-o luăm pe mama peste o oră.

Zâmbesc și sar în băltoacele din fața noastră. Deodată, un ditamai camionul trece pe lângă noi, iar eu mă chircesc, acoperindu-mi urechile și închizând ochii.

— Hei! spune tata și se lasă pe vine în fața mea, până ce camionul dispare.

Urechile încă îmi țiuie dureros. Vreau să se oprească... De ce nu se oprește? Buza de jos îmi tremură. Deschid ochii și-l văd pe tata, care mă fixează cu privirea.

— E tot mai rău, nu?

Încuviințez lent din cap. Nu-mi plac zgomotele puter-nice, îmi rănesc urechile și simt o strânsoare în piept când le aud.

— Haide! zice el, apoi se ridică și mă ia din nou de mână. Hai să ne dăm în leagăne și să mai luăm înghețată!

Pe față mi se întinde un zâmbet. Tata străbate locul de joacă și mă urcă în leagăn, împingându-mă sus de tot, iar eu zâmbesc cu gura până la urechi și țip de bucurie.

Nu mai este niciun copil pe-aici, ceea ce e bine. Nu venim niciodată când este multă lume. Cred că tatei îi place să fim numai noi doi. Tata mă duce mereu în parc. Sau mergem la piscină, unde mă învață cum să fac pluta. Acum mergem la carusel.

— N-o să te învârt prea repede, spune el, apoi îmi pune gluga pe cap, pentru că ploaia s-a întetit. Ține-te bine!

Dar înainte să mă rotească, scot un icnet și mă aplec în față.

— Tati, uite!

Un păianjen și-a întins pânza pe bară. Este micuț și negru, iar picăturile de ploaie se agață de pânza lui. Tata întinde un deget, și păianjenul se cațără pe el.

— Ia te uită! exclamă tata, așezându-se lângă mine, și caruselul scoate un scârțâit.

Își coboară degetul pe care stă păianjenul în palma mea.

— Vrei să-l ții și tu?

Aprob din cap și sunt un pic emoționat când îmi las palma în poală. Tata face păianjenul să se cațare pe mâna mea, și chicotesc. Este așa de mic, de neajutorat și de singur! Probabil că ploaia l-a udat și îi este frig.

— Putem să-l luăm acasă?

Dar înainte ca tata să apuce să răspundă, un tunet răsună deasupra noastră, și tresar. Îmi fac palma pumn și, fără să vreau, strivesc păianjenul care cade chiar lângă o băltoacă, pe podeaua din metal. Câteva clipe, îl privesc cu ochii măriți de groază. Nu se mișcă deloc.

— Nu! strig, încercând să-l ridic, însă tata mă oprește. Tati, salvează-l!

— A adormit, fiule. Tunetele adorm păianjenii. Dar e bine. Hai să luăm înghețată!

— Dar... dar...

Tata mă ridică în brațe, iar pe obrajii mei se scurg lacrimi.

— Totul e bine, Malachi, nu fi supărat! Păianjenul doarme, asta-i tot.

El râde, apoi mă dă jos din cârcă. Chicotesc și țip când mă gădă. Îmi șterge urma de ciocolată de pe bărbie și mă ia de mână.

— Dacă o să avem timp, da. Trebuie s-o luăm pe mama peste o oră.

Zâmbesc și sar în băltoacele din fața noastră. Deodată, un ditamai camionul trece pe lângă noi, iar eu mă chircesc, acoperindu-mi urechile și închizând ochii.

— Hei! spune tata și se lasă pe vine în fața mea, până ce camionul dispare.

Urechile încă îmi țiuie dureros. Vreau să se oprească... De ce nu se oprește? Buza de jos îmi tremură. Deschid ochii și-l văd pe tata, care mă fixează cu privirea.

— E tot mai rău, nu?

Încuviințez lent din cap. Nu-mi plac zgomotele puternice, îmi rănesc urechile și simt o strânsoare în piept când le aud.

— Haide! zice el, apoi se ridică și mă ia din nou de mână. Hai să ne dăm în leagăne și să mai luăm înghețată!

Pe față mi se întinde un zâmbet. Tata străbate locul de joacă și mă urcă în leagăn, împingându-mă sus de tot, iar eu zâmbesc cu gura până la urechi și țip de bucurie.

Nu mai este niciun copil pe-aici, ceea ce e bine. Nu venim niciodată când este multă lume. Cred că tatei îi place să fim numai noi doi. Tata mă duce mereu în parc. Sau mergem la piscină, unde mă învață cum să fac pluta. Acum mergem la carusel.

— N-o să te învăț prea repede, spune el, apoi îmi pune gluga pe cap, pentru că ploaia s-a întesit. Ține-te bine!

Dar înainte să mă rotească, scot un icnet și mă aplec în față.

— Tati, uite!

Un păianjen și-a întins pânza pe bară. Este micuț și negru, iar picăturile de ploaie se agață de pânza lui. Tata întinde un deget, și păianjenul se cațără pe el.

— Ia te uită! exclamă tata, așezându-se lângă mine, și caruselul scoate un scârțait.

Își coboară degetul pe care stă păianjenul în palma mea.

— Vrei să-l ții și tu?

Aprob din cap și sunt un pic emoționat când îmi las palma în poală. Tata face păianjenul să se cațare pe mâna mea, și chicotesc. Este așa de mic, de neajutorat și de singur! Probabil că ploaia l-a udat și îi este frig.

— Putem să-l luăm acasă?

Dar înainte ca tata să apuce să răspundă, un tunet răsună deasupra noastră, și tresar. Îmi fac palma pumn și, fără să vreau, strivesc păianjenul care cade chiar lângă o băltoacă, pe podeaua din metal. Câteva clipe, îl privesc cu ochii măriți de groază. Nu se mișcă deloc.

— Nu! strig, încercând să-l ridic, însă tata mă oprește. Tati, salvează-l!

— A adormit, fiule. Tunetele adorm păianjenii. Dar e bine. Hai să luăm înghețată!

— Dar... dar...

Tata mă ridică în brațe, iar pe obrajii mei se scurg lacrimi.

— Totul e bine, Malachi, nu fi supărat! Păianjenul doarme, asta-i tot.

Eu mă cuibăresc în brațele lui și bocesc. Pentru că știu că am strivit păianjenul. Știu că este mort din cauza mea. Trupul mi se scutură abitir, până ce adorm în brațele tatei, iar el mă ia din locul de joacă.

— Ești un copil tare bun, Malachi.

* * *

Îmi place când e liniște. Urechile nu mă mai dor și nici nu mi se mai pune un nod în gât, așteptând să apară cineva care să urle la mine.

Casa nu este niciodată liniștită.

Când mama mă lasă singur acasă, pot să mă joc doar cu cutiile pe care le găsesc peste tot. Uneori sunt îndeajuns de mari ca să mă urc în una și să închid capacul, ascunzându-mă până se întoarce mami și mă duce la culcare, în camera mea. Dar acum mi-e prea frică să mă mai ocup de cutii. Oare s-a întors mama acasă? Tata? Nu l-am mai văzut pe tata de foarte mult timp.

Cobor din pat, mai să cad peste mormanul de rufe murdare, și mă apropiu de ușă. Trag de mâner, dar nu se deschide, și colțurile gurii mele se lasă în jos. De ce nu se deschide?

— Mami! strig, lovind cu pumnișorul în ușă.

Tușesc în mână și bat din nou.

— Tati!

Și, ca în fiecare seară, nimic. Sunt trist pentru că mama nu mă mai îmbrățișează. Tata mă strângea în brațe până când chițaiam de bucurie și izbucneam în râs.

Muzica e dată destul de tare — mami iar n-o să mă audă. Ochii mi se umplu de lacrimi. Îmi aplec capul și mă întorc în pat, dar mă împiedic de ceva. Nu pot să văd pe unde merg; mama mi-a luat veioza, după ce am întrebat-o când o se întoarce tata de la serviciu și o să-mi citească o poveste înainte de culcare.

Mama mi-a spus că sunt un copil rău, fiindcă nu adormeam, dar nu eram obosit! Burtica mă durea, iar obrazul mă ustura de la palma pe care mi-o trăsese ea, pentru că mă amiorcăiam și o rugam să-mi citească din cartea de povești.

Îmi trec dosul palmei peste obraji uzi și mă învelesc în pătură, încercând să mă încălzesc. Mereu e frig. Ploaia intră pe fereastră și udă podeaua. Am încercat să șterg cu ursulețul băltoaca, să nu mi se strice jucăriile, iar acum și ursulețul meu e fleșcă.

Adorm și, când mă trezesc, mama mă ține în brațe. Miroase ciudat, și patul este umed. Poate că mama ar trebui să poarte niște pampers, ca mine. Uneori, mă mănâncă, mai ales dacă port pampersul zile întregi. Ridic privirea spre ea și zâmbesc. Are ochii închiși și sforăie, așa că-mi îngrop capul în pieptul ei și adorm și eu la loc.

Sunt fericit din nou.

Următoarea noapte este exact la fel.

Următoarea săptămână este la fel. Și trec mai multe săptămâni așa. Luni.

Și am făcut cinci ani?

Mama spune că sunt ciudat. Nu-i place când sunt ciudat. Dar cum să nu mai fiu ciudat? Nici măcar nu vreau să fiu așa. Mă învinuiește pentru plecarea tatei.

După școală, mama mă ține de mână până la autobuz. Îmi spune că tata mi-a trimis un cadou de ziua mea, care mă așteaptă acasă. Zâmbesc și devin nerăbdător, ținându-mă de mână și trăgându-mă pe mama de mână, pentru că abia dacă poate să meargă drept. Unde mai pui că miroase a bere.

— Mai încet, Malachi! se răstește ea și mă smucește brutal de braț.

Zâmbetul îmi dispare pe loc. Mama s-a machiat azi cu un ruj roșu puternic. S-a mănjit puțin în colțurile gurii, ba i-a ajuns și pe dinți. Nu-i spun — ultima oară când am făcut-o, a urlat la mine.

— Iartă-mă! îi zic încet, apoi merg mai lent restul drumului până acasă.

Simt o durere în braț. Cred că mami m-a zgâriat, dar nu spun nimic.

Pe masă se găsește o cutie cu găurele, iar lângă ea, un terariu. În fața lor este o felicitare, pe care este scrisă cifra cinci, uriașă. Mama se întinde pe canapea, și eu deschid felicitarea și încerc s-o citesc. Deși mama mă crede cam nătâng, educatoarea îmi spune des că mă descurc de minune cu cuvintele și, chiar dacă scrisul de mână din felicitare este cam dezordonat, pot să citesc mesajul.

Malachi, îmi pare rău că nu mai pot să fiu alături de tine, fiule! Sper că într-o bună zi să mă ierți că te-am părăsit. Vezi tu, capul lui tata nu e un loc prea frumos, tata nu e bun pentru tine și pentru mama. Am făcut tot ce am putut, dar voi doi meritați pe cineva mai bun.

Aș fi vrut să te aleg pe tine și să îndepărtez otrava din creierul meu, însă n-am fost în stare. Într-o zi ne vom revădea, dar să sperăm că nu prea curiând.

Noiul tău prieten cu opt picioare o să te protejeze, așa cum știu că o să-l protejezi și tu. Îți sugerez să-l numești Rex sau Spikey. Să nu te temi de el!

La urma urmei, și tu iubești păianjenii, ca și mine.

Ca dragoste,

Tata.

Mă încrunt și mă uit la mama, care deja a adormit pe canapea. Ce vrea să spună tata? De ce nu mă poate alege pe mine? Unde pleacă?

Îmi întorc privirea asupra cutiei și las felicitarea pe masă, lângă ea. Îndepărtez banda de pe capac cu ajutorul unghiilor lungi și murdare și, când ridic capacul, îmi scapă un leten de spaimă. Un păianjen uriaș și păros se plimbă pe fundul cutiei.

Fac ochii cât farfuriile.

— Aăă... mami?

Dar mama sforăie în continuare, iar când trag de ea, mă îmbrânțește și cad în fund.

— Cară-te!

Mă ridic în picioare și mă uit iar spre cutie, șovăind. Sunt puțin speriat, dar mă apropiu, ca să privesc animalul de companie pe care mi l-a dăruit tata. Întind mâna și o las pe fundul cutiei, să văd dacă păianjenul se va căța pe ea. Mă înfior un pic atunci când el îmi sare direct în palmă.

Mă gâdilă, dar inima-mi bate prea repede ca să mai iau asta în seamă.

Oare o să mă muște?

Îmi ridic mâna cu tot cu păianjen, până în dreptul ochilor.

— Salut! spun cu vocea mea pițigăiată. Tu ești noul și cel mai bun prieten al meu.

* * *

În următoarele săptămâni, viața devine din nou mai distractivă. Mama mi-a zis că noul meu prieten este o tarantulă și că trebuie s-o țin în camera mea. Numele păianjenului este Rex. Doarme în terariu, iar eu dorm în patul meu. Uneori îi cânt. Ba chiar mă privește atunci când îi citeș din cartea de povești din care mami nu mai trebuie să-mi citească.

N-o mai văd așa des pe mama, este mereu ocupată cu prietenii ei. Mi-e dor de tati, dar mi-a promis că ne vom revedea, așa că-l aștept să se întoarcă acasă.

În casă vin mereu bărbați mari și răi. Odată, unul dintre ei a intrat în camera mea și a încercat să-l ia pe Rex, și de atunci mama îmi încuie iarăși ușa, de data asta cu două chei.

Acum este o șleahtă întregă de oameni în casă, dar trebuie să dorm. Aș vrea să ies. N-am voie să merg la școală, pentru că sunt bolnav. Deși mă simt bine. De ce nu mă lasă mama să ies să mă joc?

Tati juca mereu o mulțime de jocuri cu mine. Mă ascundeam și încerca să mă găsească. Mă căuta până începeam

să râd, țipând atât de tare, că mă durea gâtulejul și îmi țâsneau lacrimi de veselie, în vreme ce-i zâmbeam eroului meu.

Acum singurul meu prieten este Rex. E tăcut, ca și mine. Mamei nu-i place că nu mai vorbesc cu ea, dar vreau să țin lucruri doar pentru mine. Orice aș spune, mereu primesc o scatoalcă peste față sau urlă la mine. Rex este singurul care-mi vorbește fără să folosească cuvinte. Este el mai bun prieten al meu. Protectorul meu. Eroul meu, până se întoarce tati.

Când aud o ușă trântindu-se la parter, fac ochii mari. Oare ar trebui să dorm? Habar n-am dacă mai sunt stele pe cer — mama mi-a vopsit geamul în negru, și n-am voie să-mi părăsesc camera. Nu că aș vrea. Casa este cu susu-n jos, sunt rahați de câine peste tot și nu e niciodată nimic de mâncare.

Cred că și lui Rex îi este foame.

Ultima oară când am vorbit cu mami, i-am spus că nu mai vreau să port pampersși. Știu cum să merg la baie, doar că ea nu-mi dă voie. Pampersșii mă irită. Mă rănesc când mă așez. Ea mi-a spus să-mi țin gura și m-am plâns lui Rex, apoi am hotărât amândoi să nu mai lăsăm pe nimeni să ne audă vocile. El poate să facă asta și, cum a păstrat Rex tăcerea săptămâni întregi, pot și eu.

Picioarele îmi tremură. Deschid terariul tarantulei și-mi găsesc prietenul ascuns în vizuina lui. Îmi las mâna pe fundul de sticlă și trec câteva minute până Rex îmi simte miroșul și mi se cațără în palmă.

Zbieretele devin tot mai puternice. Respir anevoie.

Nu te teme! spun în sinea mea. *O să te protejez.*